

Raoul's geheim

Ik wou dat hij het me niet verteld had. Ik had er niet om gevraagd. In de pauze kwam Raoul naar me toe en zei, 'ik moet je wat vertellen.' Hij zei het zachtjes en hij keek spiedend opzij. Ik keek ook maar er was niets.

'Zeg maar' zei ik.

'Niet hier, kom.'

Hij trok me mee aan mijn arm en ik hobbelde zo'n beetje achter hem aan. Bij het hek keek hij nog een keer om zich heen. Niemand. Hij maakte van zijn hand een kommetje en lispelde iets in mijn oor. Het kriebelde, hij spuugde ook een beetje, ik voelde de kleine spettertjes op mijn wang en mijn oorlel.

'Hazzebazzebazzebah' verstond ik en ik dacht; dat kan het niet zijn. De tweede keer verstond ik het beter. Het was een geheim. Een echt geheim over echte mensen en ik had het liever niet gehoord. Want een geheim is als een muggenbult waar je niet aan mag krabben.

'Zweer dat je het niet verder vertelt. zweer het!'

Ik zweerde het met spuug en mijn hand op mijn hart. Toen liep hij weg en liet hij mij alleen met het geheim. Een geheim is als een ijsje in de bus; je hebt het in je hand maar je mag er niet aan likken. Ik liep over het plein met zijn geheim dat nu ook mijn geheim was en ik voelde me heel alleen want ik wist iets dat ik niemand vertellen mocht. Omdat ik bang was dat ik het per ongeluk toch zou doorvertellen praatte ik maar met niemand. Ik was blij dat de pauze afgelopen was. Toen de meester me wat vroeg, zomaar wat over aardrijkskunde, had ik als antwoord bijna het geheim gegeven. Ik slikte het in en verslikte me. Ga maar even wat water drinken zei de meester. Ik liep de klas uit en ik zag iedereen kijken. Een geheim is als een steentje in je schoen: ze zien dat je moeilijk loopt maar ze weten niet wat er is. Ik dronk twee bekers water en keek naar mijzelf in de spiegel. Als iemand me zou vragen; "is er iets?" dan zou ik moeten liegen. "Nee hoor, niets". Dat doen geheimen met je, van geheimen ga je liegen. Tussen de middag zei ik Raoul dat ik zijn geheim niet meer wilde maar hij wilde het niet terugnemen. Hij had gelijk, je kan iets niet on-weten. Probeer maar eens iets expres te vergeten. Lukt niet.

'Is er wat?' vroeg mijn moeder.

Ik haalde mijn schouders op, tegen haar kan ik niet liegen. 'Ik kan er niet over praten, het is een geheim.'

Dat begreep ze. We hadden het er niet meer over.

Toen ik terugfietste naar school zat het geheim nog steeds in mijn hoofd. En ook een beetje in mijn maag, bovenin, alsof ik teveel gegeten had. Een geheim is als een heel bijzondere TV-card die je gepikt hebt van een vriend; je hebt het maar je kan het nooit laten zien (ik heb niet écht een kaartje gepikt hoor, echt niet).

Toen ik mijn fiets in het rek zette zag ik dat Raoul stond te smoezen met Erik. Erik kan geen geheim bewaren. Nog voor we naar binnen gingen kwam hij naast me staan.

'Zal ik je eens een geheim vertellen?'

'Doe maar niet' zei ik. Hij deed het toch. Ik was even bang dat ik nog een geheim erbij zou krijgen maar het was het geheim van Raoul. En toen dacht ik, een geheim is als een scheet in een pot. Draai je het deksel los, dan is hij voor altijd weg.